

nantslov blev forkastet, udtalte den ærede Finantsminister, at han ikke kunde leve i 24 Timer, inden han havde en Bevillingslov, hvormed han kunde regjere, men i Fjor, da den ærede Minister ingen Bevillingslov havde, levede han ikke 24 Timer, men 3 Uger uden nogen som helst Bevilling, da var der slet Intet i Veien. Altsaa, disse Ting ere indbyrdes modstridende mod hinanden. Ministeriet har ingen fast bestemt Forstaaelse af Forfatningen, det ene Aar har det een Forstaaelse deraf, og det andet Aar en anden, det har altid en Forstaaelse for Tilfældet; men da vil jeg sige, at det at tale om Forfatningens Principer med Ministeriet finder jeg at være fuldstændig orkesløst. Derfor Ministeriet virkelig vil ind i forfatningsmæssige Tilstande, saa mener jeg, der kunde være Anledning til at komme ind paa en virkelig saglig Forhandling om Forfatningens Forstaaelse; men naar dette ikke kan ske, har det sin Grund i, at Ministeriet endnu ikke har nogen Forstaaelse af Forfatningen. Jeg beklager dette; thi netop det, at det mere og mere bliver rodfæstet i den offentlige Bevissthed, at Ministeriet i Virkeligheden ikke har nogen Forstaaelse af Forfatningen, bidrager i en væsentlig Grad til at umuliggjøre en virkelig Forhandling, fordi det fjerner den Tillid, der maa være Grundlaget for Forhandlingerne. Den ærede Minister indskrænkede sig dernæst til kortelig at udtale, at Provisorierne maatte have sit Udtryk paa Finantsloven, og at Fæstningerne ere dyre, men de ere ikke dyrere her end andre Steder. Hele Forhandlingen blev saaledes med to Ord fejet af fra den ærede Ministers Side. Det er hans Standpunkt, men det er det samme, som at Ministeren ikke vil forhandle. Han vil have sine Provisorier paa Finantsloven, og Fæstningerne, og de store militære Udgifter maa vi finde os i.

Jeg beklager den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har afvist de virkelige Tilbud til Forhandling, som har været givne, ikke blot i disse Dage, men i det sidste Aars Tid. Hvad den høitærede Finantsminister ikke sagde, kom langt klarere og tydeligere frem fra den høitærede Krigsministers Side. Derfra fik vi den rette Opfattelse fra Ministeriets Side af, hvad det gjælder om, den Forstaaelse, som i det mindste er raadende hos den høitærede Krigsminister, og saa hos

dem, der for Tiden leder Ministeriets Politikk. Den høitærede Krigsminister sagde nemlig: „Seg hører ofte den Klage fremjat mod Regjeringen“, og saa erklærede Ministeren, at han grumme nødig havde gjort det, men hvad skulde han gjøre? Det var nægtet eet Aar, og det var nægtet et andet Aar, og det var nægtet det tredje Aar, og da det saaledes var nægtet tre Gange, var han nødt til at tage det. Naar den høitærede Minister paastod, at vi havde nægtet Forhandling, tager han deri Feil, og han tager ganske jærlig Feil, naar han nævnedes, at man sidste Vinter kun havde talt om Gendarmerne og Intet om Fæstninger. Seg skal dog minde ham om, at den Aften under Finantslovens tredje Behandling, da Krigsministeriet var for, fandt der en meget lang Debat Sted om Fæstningernes Stadelighed eller Nødvendighed osv. baade fra det ærede Medlem fra Vangeland (Brandes), og flere ærede Medlemmers Side, og det var netop da, at det meget bestemt kom frem, som havde forarget den høitærede Minister saa meget, nemlig, at en Fæstning var en Fare for os lige overfor Udlandet, hvad der gjentagne Gange er blevet fremhævet. Det skal jeg nu ikke komme ind paa, men det Raisonnement: „3 Gange har jeg faaet nægtet Noget af saglige Grunde af Folketinget, saa er jeg nødt til selv at tage det“ er tilstrækkelig karakteristisk for, hvad dette Ministerium forstaaar ved Forhandling. Det er sikkert noget aldeles Enestaande. Den første Betingelse for Forhandling er dog den, at man respekterer sine Modstanderes Ret til at sige sagligt Nei. At sige til en Anden: jeg vil gjerne blive enig med Dig, hvis Du vil gaa ind paa, hvad jeg vil; hvis Du ikke vil, tager jeg det alligevel — det tror jeg, Ingen i hele Verden vil kalde en Forhandling. Det var, som om jeg vilde begynde en Forhandling med Ministeren om alle mulige Love, og jeg saa vilde ende med at sige: Nei, Ministeren faar ingen af dem, medmindre han gaar ind paa det Altsammen; ellers lukker jeg Boutiken. En Forhandling, der begynder paa den Maade, enten det nu er fra den ene eller den anden Side, er intet Andet end en Skinforhandling. Hvad den høitærede Minister forøvrigt sagde, var ogsaa betegnende for Ministerens Stilling til dem, som ville forhandle; thi Mini-